

ובאשר נמצא צער בועלם, משום שהם ישנים על חטאיהם העולמים, והואתו טל לא שופע ולא נמצא, עד שמתעורר ספר תורה קראי, בעולם, והנפש מודעה לרוחות והרים לנשמה, והנפש להקדוש ברוך הוא. אז יושב המלך על כסא רוחמים, וושאפע מהעתיק הקדוש העליון שפע של טל הבודלה, ומגיעו בראש המלך, וושאפע אוטו ומתברכים האבות. וושאפע אוטו טל לאוטם ישנים, ואז כלם מתברכים [מתברכים]. ותחם הקדוש ברוך הוא על העולם.

ולמננו, לא חס הקדוש ברוך הוא על העולם עד שמזריע לאבות, ובשבילם העולם מתברך. אמר רבינו יוסי, וראי בך זה, והרי מצאנו דברים בספרו של שלמה המלך, אותו עליון, שקוואים לו עצה של חכמה של הכל.

ורב המונא, כה אלה ואמר, שהרי הראי לו שרחול עשתה יותר, שעומדת בפרשת דרכם בכל זמן שהעולם צדקה, מכם, וסוד דבר - ארוץ וכפרת בחלוקתם של בניין, שנולד בדרך, ושכינה על הכל. ושהזו ישראל על ראש המטה. מה זה ראש המטה ? זו השכינה. אמר רבבי שמעון, מס וחיללה, אלא אלו ברע והשתכח. אלא בא ראה, מטה זו שכינה, שנותוב בראש הנגה מעתו שלשלמה. ראש המטה מה זה ? זה יסוד העולם, שהוא ראש המטה הקדושה. על ראש - זה ישראל שעומד על ראש המטה, משום כה ישראל לשלו.

הוא השתחווה.

ואם תאמר, הרי באותו זمان הוא לא היה חולה, שהרי אמר כה בתוכך ויהי אחר הדברים הקלה

יבד אשפה עלמא בער, בגין דאיןון דמיין על חובי עלמא, וזהו טלא לא אתגידי ולא אשפה, עד דאתער ספר תורה, בדקא חזי בעלמא. ונפשא אוֹדָעָא לרוּחָה, ורוחא לנשmeta, ונשmeta לקדשא בריך היא. כדין יתיב מלכא בפרשיה דרְחָמִי, ונגיד מעתקא קדישא עלאה, נגידו דעתלא דבדולחא. ומתי לרישא דמלכא, ומתקברין אבן. ונגיד ההוא טלא, לאיןון דמיין, וכדין מתקברן (נ"א טברון) כליה,

וחיס קדשא בריך הוא על עולם.

וთאנא, לא חיס קדשא בריך הוא על עולם, עד דאווע לאבן, ובגיניהו עלמא אתרבא. אמר רבבי יוסי, וראי ה כי הוא, והא אשכחנא מלוי בספרא דשלמה מלכא, ההוא עלאה, דקרא ליה עיטה דחכמתא דכלא.

ורב המונא, כי גלי ואמר, דהא אחיזו לייה, דיתיר עבדת רחל, דקיימה בפרשת אורחין, בכלל זמנה דאצטראיך עלמא, מבלהו. ורزا דמלה, ארוץ וכפרת וכרובים בחולקא דבנימן, דאיתילד באורחא, ושכינה על כלא:

וישתחו ישראל על ראש המטה, מאן ראש המטה. דא שכינה. אמר רב שמעון, חס ושלום. אלא לדידיה ברע וסגיד. (אלא) תא חזי, מטה, דא שכינה. דכתיב, (שיר השירים) הנגה מטהו שלשלמה. ראש המטה מאן הוא. דא יסוד דעלמא, דהוא רישא דערסא קדישא. על ראש, דא ישראל, דקאים על ראש המטה. בגין כה, ישראל לדידיה קא סגיד.

יאי תימא, הא בההוא זמנה לא היה מרע, דהא לבתר כתיב, ויהי אחר